

Cartes

I l'escola la Benaula?

MÒNICA CIURANA RIBAS. Caldes de Malavella.

El matí del dia 8 de novembre he tingut el «plaer» de saber a través de la premsa que l'escola La Benaula de Caldes de Malavella, finalment no es construirà i que, per tant, continuarà uns mesos més, o anys, en barracons.

Quan parlo de plaer, ho dic en el sentit que finalment en algun lloc s'ha donat la informació necessària per tal de paralitzar tota la il·lusió en la nova escola, que tant l'escola mateixa com els pares dels nens que en fan ús, l'AMPA del centre, els alumnes, i alguns òrgans municipals, manteníem a hores d'ara, tot i els continus canvis d'actuació i promeses no complertes. Ha estat un «plaer» assabentar-me de la notícia a través del diari, ja que en cap moment els nostres polítics, ja informats, han transmès aquesta informació als pares afectats. I ha estat un «plaer», perquè a partir d'avui, puc recordar-me que mai he de creure, refiar-me de cap promesa, informació... provinent de la majoria dels polítics d'aquest país.

Juntament amb aquesta sensació de «plaer» pel fet que algú em doni la no esperada notícia, he tingut també una gran desil·lusió, ràbia, impotència... pensant en el meu fill, tots els seus companys d'escola, equip educatiu, i en tota la llarga història que hem anat vivint sobre la construcció de la nova escola.

El meu fill va començar P3 l'any 2010, i en aquells moments el centre ja havia passat quatre anys en barracons, i a l'espera que en un any es construís. Durant tots aquests anys tot han estat promeses, promeses de propera construcció, confirmació de partida pressupostada, declaracions, licitacions, més declaracions i més promeses... fins que a l'octubre d'aquest any (última data confirmada pels senyors d'Ensenyament), tots hem vist que en el terreny on s'havia de construir no hi havia ni una sola màquina, ni una sola eina, ni un sol operari... I avui ens diuen que és perquè no hi ha diners... I avui tot just els responsables s'han adonat que no hi ha diners per construir-la?

És curiós, però tot i la situació econòmica actual, sabem que sí que hi ha algun diner, però també hi ha prioritats, i políticament les prioritats i interessos manen per sobre del fet que uns nens hagin de passar el dia dins un barracó, hagin de dinar dins un barracó, hagin de fer esport dins un barracó, hagin de llegir llibres dins un barracó, hagin de fer música dins d'un barracó, hagin de passar fred i calor per culpa d'un barracó, hagin d'anul·lar estones de pati i activitats per culpa d'un pati de barracó i no de centre escolar com Déu mana... i hagin d'estar preguntant als pares i mestres quin dia podran tenir una escola nova... Però resulta que tot això és molt menys important que tenir aeroports per totes bandes, quatre carrils a l'Eix Transversal, quatre sortides d'autopista amb un munt de carrils a la zona de Girona, nous i costosos edificis públics, trens AVE deficitaris, viatges institucionals promocionant el país, grans campanyes electorals... etc. etc.

De totes maneres encara em queda una molt petita esperança que en algun moment algú rectifiqui, o compleixi el que ha promès durant tants anys, i potser el meu segon fill sí que podrà gaudir de l'escola La Benaula com cal. I no només pel que representaria per als alumnes, famílies, sinó també pel gran equip educatiu que en forma part, com per tots els que han lluitat perquè es construeixi, ja que realment s'ho mereixen!

Dalí com

a problema

Jordi Pausas. París.

La retrospectiva dedicada a Salvador Dalí que s'acaba d'inaugurar al Centre Pompidou de París promet una allau de públic com l'aconseguida en la temporada 1979-80, que ha estat fins ara l'exposició més visitada del museu d'art contemporani parisenc des de la seva obertura.

L'actual exposició viatjarà l'any vinent al Reina Sofía de Madrid, però no al Macba de Barcelona... L'inefable Bartomeu Marí, director del Museu d'Art Contemporani (Macba) va declarar el febrer del 2011 que el gran absent d'aquest museu, Salvador Dalí, «una figura emblemàtica i profundament problemàtica» hi seria incorporat

l'any 2012... És evident que Dalí, tot i la fama i el reconeixement que ha aconseguit internacionalment, es farà entrar al MACBA de puntetes i per la porta falsa, ja que les arts figuratives contemporànies oficialment no existeixen en el «discurs» d'aquest museu –que en substància és un museu d'arts decoratives–, en el qual únicament han trobat cabuda els dissenyadors i grafistes adscrits als postulats dels esoterismes abstractes, però en el qual estan vetats els pintors figuratius de la contemporaneïtat. I és que les arts pictòriques pròpiament dites estan oficialment marginades, silenciades i tingudes per «profundament problemàtiques». El desgavell de la «política cultural» de Catalunya és dels que fan època.

Aclariment de Fires

M. Carme Ribas i Mora. Presidenta dels Amics dels Gegants de Girona.

S'han acabat les fires, i malgrat la crisi Girona s'ha omplert de gent. Mitjançant aquest espai m'agradaria que l'Ajuntament em fes un aclariment d'un fet que em pregunten a mi i no sé contestar.

El diumenge 4 es porta a terme la tradicional trobada gegantera, que fa anys que aplega molta gent. Diuen que hi van participar uns seixanta gegants plantats al parc del Migdia per després, en cercavila, arribar a Salvador Espriu.

La pregunta és, si vénen gegants d'arreu de Catalunya a Girona, per què la parella de gegants, rèplica dels antics, que es va fer l'any 1993 amb l'ajut dels gironins a iniciativa dels Amics dels Gegants de Girona, més lleugers de pes per poder participar a totes les festes, no participen a la cercavila i es deixen aparcats al mercat? Els acompanyaven en Gerió i El Beatus, aquests no sé la finalitat que tenen, però en Felix i l'Àngels son per desfilar, per això es varen fer, els que no poden són els originals, que haurien de ser al Museu i no hi són, els han tret. Quan no hi havia gegants «marginats» sortien tots amb l'ajuda de qui fes falta però mai es va quedar cap gegant sense sortir ni per Fires ni per Corpus. En sortien vuit, tota la família gegantera acompanyats pels capgrossos recuperats l'any 1993. No entenc com l'Ajuntament fa aquest lleig als gegants que representen els Gegants antics de la ciutat amb tanta història al darrere, veure'ls allà plantats sols fa pena, és com si estiguessin castigats.

Això és el que m'agradaria que m'aclarissin. També vull contestar una pregunta del senyor Vilamitjana, que va fer al seu article del 18 de novembre en aquest diari. A Girona tenim gegants oficials i gegants desterrats (i pregunta on són en Cugat, la Musa, el bomber Narcís i la Maria? Doncs bé, Jordi, jo si contesto i espero que algú em contesti a mi, aquests gegants que pertanyen als Amics dels Gegants de Girona però són de Girona com els altres són els marginats com molt bé dius tu, estaven exposats al Consell Comarcal del Gironès, als baixos de la casa on va néixer Xavier Cugat, situada on ara és el carrer del Sac. Per trasllat del Consell ens els varen fer treure i la Diputació deia que tornarien allà, però sembla que Girona cada dia és més petita i no tenen lloc, i es troben en un traster tapats i desmuntats, una vergonya.

Gràcies, Jordi, per recordar-te d'ells.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2012/11/26/cartes/592695.html?utm_source=rss